

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. november hó 12. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A befolyással üzérkedés büntette miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. október hó 21. napján kelt 28.B.455/2013/33. számú ítéletét III. rendű és IV. rendű vádlottakkal szemben megváltoztatja.

Cselekményeik minősítésénél a Btk. 299. § (2) bekezdés c) pontjára hivatkozást, valamint a vádlottak gépjármű-oktatói foglalkozástól eltiltását, III. rendű vádlott neve III. rendű vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását is mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2014. október hó 21. napján kihirdetett 28.B.455/2013/33. számú ítéletével:

Az I. rendű vádlott bűnösségét 3 rendbeli [egy esetben a 2012. évi C. törvény 299. § (1) bek. I. fordulatába ütköző, de a (2) bek. c/ pontja szerint minősülő, egy esetben a 299.§ (1) bek. II. fordulatába ütköző, de a (2) bek. a/ és c/ pontjai szerint minősülő, illetve a 299.§ (1) bek. I. fordulatába ütköző, de a (2) bek. a/ és c/ pontjai szerint minősülő] befolyással üzérkedés büntetében;

A II. rendű vádlott bűnösségét 5 rendbeli [három esetben a 2012. évi C. törvény 299. § (1) bek. I. fordulatába, két esetben a 299. § (1) bek. II. fordulatába ütköző, de valamennyi esetben a (2) bek. a/ és c/ pontjai szerint minősülő] befolyással üzérkedés büntetében;

A III. rendű vádlott bűnösségét 3 rendbeli [két esetben a 2012. évi C. törvény 299. § (1) bek. I. fordulatába, egy esetben a 299. § (1) bek. II. fordulatába ütköző, de valamennyi esetben a (2) bek. a/ és c/ pontjai szerint minősülő] befolyással üzérkedés büntetében;

míg IV. rendű vádlott bűnösségét 2 rendbeli [a 2012. évi C. törvény 299. § (1) bek. I. fordulatába ütköző, de a (2) bek. a/ és c/ pontjai szerint minősülő] befolyással üzérkedés büntetében állapította meg.

Ezért - halmazati büntetésül - I. rendű vádlottat egy év hat hónap börtönbüntetésre, negyven napi tétel, 3000 forintos napi összegű pénzbüntetésre és két évre a gépjármű-oktatói foglalkozástól eltiltásra;

II. rendű vádlottat egy év tíz hónap börtönbüntetésre, ötven napi tétel, 2500 forintos napi összegű pénzbüntetésre és három évre a gépjárműoktatói foglalkozástól eltiltásra;

III. rendű vádlottat egy év hat hónap börtönbüntetésre, negyven napi tétel, 3000 forintos napi összegű pénzbüntetésre és két évre a gépjármű-oktatói foglalkozástól eltiltásra;

IV. rendű vádlottat pedig egy év börtönbüntetésre, harminc napi tétel, 5000 forintos napi összegű pénzbüntetésre és egy évre a gépjármű-oktatói foglalkozástól eltiltásra ítélte.

Ezt meghaladóan I. rendű vádlottat szemben 25.000 forint, II. rendű vádlottal szemben 50.000 forint összegben vagyoni elkövetést rendelt el.

Meg nem fizetése esetére rendelkezett a pénzbüntetés szabadságvesztésre változtatásáról, valamint a felmerült bünyogi költség viseléséről.

Ugyanakkor I. rendű vádlottat az ellene vesztegetést állítva, üzletszerűen elkövetett hivatali befolyással üzérkedés büntette [2012. évi C. törvény 299. § (1) bek., (2) bek. a/ és c/ pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Az ügydöntő határozat ellen I. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, II. rendű, III. rendű, IV. rendű vádlottak és védőik felmentésért éltek perorvoslással.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész mind a négy vádlott tekintetében tudomásul vette.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség** BF.1024/2014/1. számú átiratában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a lehetséges bizonyítékokat feltárta, tárgyalás anyagává tette és iratszerűen rögzítette. Kellően megindokolta, hogy a vádlottak tagadásával szemben milyen bizonyítékokat, miért fogadott el. A bizonyítékok logikus és alapos mérlegelésével megállapított, megalapozott tényállásból okszerűen következtetett valamennyi vádlott bűnösségére, s cselekményeiket a kedvezőbb, az elbíráláskor hatályos törvény helyes alkalmazásával minősítette.

A hiánytalanul számba vett bűnösségi tényezők figyelembevételével a törvényszék által kiszabott büntetés az elkövetett cselekményekkel arányban áll és megfelelően szolgálja a büntetés célját. Ezért a védelmi perorvoslatokat nem tartotta alaposnak és a büntetés enyhítésére sem látott lehetőséget. Mind a négy vádlottnál a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az I. rendű vádlott védője perbeszédében a vád és az bíróság által megállapított ítéleti tényállás megalapozatlanságára, valamint a vádlott terhére rótt cselekmények bizonyítottságának hiányára hivatkozott. Az I/a pontban írt cselekmény feljelentőjének előadását, miszerint oktatója pénzt kért tőle, az ennek igazolására felkínált magnófelvétel sem igazolta. A másik két eset sem életszerű, mivel olyan rutinvizsgákról volt szó, amelyek megítélése objektív, s szubjektív értékelés hiányában a vizsgáztató befolyásolása értelmetlen. Az I. rendű vádlott ötven tanítványa közül egyedül SZ.J. tett rá terhelő nyilatkozatot, azt állítva, hogy ilyen megfontolásból hagyott pénzt a kocsiban. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság érdemi indok nélkül elutasította a bizonyítási indítványt, amely igazolhatta volna, hogy a vádlott a vizsgák megvásárlását kifejezetten ellenezte. Mivel a terhelt védekezése nem nyert megcáfolást, felmentését kérte, elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában. Harmadlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását látta indokoltnak.

A II. rendű vádlott védője perbeszédében kifejtett álláspontja szerint nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése, mivel a terhelt cáfolta a tanúk állítását, nem kért előnyt a vizsgabiztostól, akinek ezért vagyoni ellenszolgáltatást sem nyújtott. A büntetlen előéletű, 2003. óta oktatóként dolgozó vádlott munkája ellen korábban nem volt panasz. A tényállás életszerűtlen, a terhére rótt cselekményt megalapozó tanúvallomások ellentmondásosak, emiatt a bűnösség kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, ezért felmentése indokolt. A vádlottat az eljárás megviselte, egészsége igazolhatóan megromlott. Csekély nyugdíjban részesül, amelyhez nagy szüksége van

kiegészítésül az oktatói jövedelmére. Ezért elsődlegesen felmentést, másodlagosan a kiszabott büntetés lényeges enyhítését, a foglalkozástól eltiltás mellőzését és előzetes mentesítés megadását kérte.

A III. rendű vádlott védője perbeszédében perorvoslatát fenntartva az ítélet részleges megalapozatlanságára hivatkozott, kifogásolta, hogy érdemi értékelés helyett az elsőfokú bíróság csupán a tanúvallomások ismertetését végezte el. D.M.Zs.vallomása a cselekményt nem támasztja alá. K.J.(13. számú tanú) vallomása alapozottan bizonyossággal nem állapítható meg tényállás. A tanú az első kihallgatáskor azt állította, hogy a vádlott pénzt kért, később a nyilatkozatát úgy módosította, hogy nem kifejezetten kérte, hanem utalt rá. Az ügyben tett nyilatkozatok így ellentmondásban állnak, amelyet a bíróság nem oldott fel. Mivel kétséget kizáróan nem igazolt tényeket nem lehet a vádlott terhére róni, felmentése indokolt, elsősorban bűncselekmény, másodsorban bebizonyítottság hiányában.

Az indokolási kötelezettségét megsértette a törvényszék, mivel nem adta kellő magyarázatát, hogy miért adott nagyobb súlyt a vádlottat terhelő bizonyítékoknak, emiatt az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Harmadlagos indítványa a kiszabott büntetés enyhítésére és a foglalkozástól eltiltás mellőzésére irányult. Hivatkozott rá, hogy a vádlott az ügy kezdetekor önként visszaadta az oktatói engedélyét, azóta nem foglalkozott ilyen tevékenységgel.

A IV. rendű vádlott védőjének perbeszéde szerint a törvényszék által megállapított tényállás téves, az abból levont jogi következtetés helytelen, mivel a bűnösség a feltárt bizonyítékok alapján kétséget kizáróan nem állapítható meg és a bíróság a bizonyítékok mérlegelésének érdemi indokait sem mutatta be. D.M.Zs.tanúvallomása a IV. rendű vádlottat terhelő konkrét tényközlést nem tartalmaz. B.E. valamint K.D. tanulók vallomása szerint ugyan a kenőpénz szóba került köztük, s bár a tanúk a bírósági szakban elbizonytalanodtak ugyan, arra mégis egybehangzóan nyilatkoztak, hogy pénzkérés vagy átadás nem történt. Emiatt a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentése indokolt. A védő másodlagos indítványa a minősítés megváltoztatására, az üzletszerűség mellőzésére, valamint a büntetés enyhítésére irányult. A vádlott büntetlensége, kifogástalan oktatói munkája és a jelentékeny időmúlás miatt a foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés mellőzését kérte, továbbá a terhelt előzetes mentesítésben részesítését.

Az utolsó szó jogán I. rendű, II. rendű és III. rendű vádlottak nem kívántak nyilatkozni, míg IV. rendű vádlott elhatárolódott a vád tárgyává tett jelenségtől, hangsúlyozva, hogy felfogása a terhére rótt magatartással ellentétes.

A másodfokú bíróság a perorvoslatok alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdése alapján mind a négy fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében teljes terjedelmében felülbírált a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt.

Nem terjedhetett ki a felülbírálat a II. rendű vádlottat érintő részfelmentésre, amely tekintetében - azt támadó fellebbezés hiányában - a részjogerő beállt.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során azt állapította meg, hogy az elsőfokon eljáró törvényszék több tárgyalási napon át, mindenre kiterjedően lefolytatott bizonyítás eredményeként hozott ügydöntő határozatot.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le. Az elsőfokú eljárással kapcsolatban eljárási szabálysértésre az ügy résztvevői közül senki nem hivatkozott, s ilyet a másodfokú bíróság sem észlelt.

Az eljárásban a törvényszék B.Á., F.V., Z.T.Z., F.E., M.Zs. S.C., K.J., B.P.G., a 23. számmal jelzett személy, B.E., K.D., B.T.E. és S.A. tanulókat, valamint D.M.B.-t és a 2. számmal jelzett személyt tanúként az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartásával hallgatta ki, őket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette.

SZ.J. tanú írásbeli vallomástétele (*bíróági iratok 31./ alatt*) a törvényi rendelkezések megtartásával történt, a felolvasott vallomás tartalmát sem a vádlottak, sem a védők nem kifogásolták és a tanú későbbi tárgyalásra történő személyes megidézését sem kezdeményezték (*33./ sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv*).

A ki nem hallgatható B.É. tanú vallomásának felolvasása és az okiratok tárgyalás anyagává tétele ugyancsak az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartásával történt.

Nem tévedett a törvényszék I. rendű vádlott és védője bizonyítási indítványának elutasításakor sem, amelynek határozatában kellő indokát adta. Így nem korlátozta a terhelt védekezési jogát és megalapozatlanságot sem eredményezett, hogy szükségtelenül nem hallgatott ki olyan személyeket, akik nem kaptak a vád tárgyát képezőhöz hasonló ajánlatot, mivel ezek a tanúk nem anullálnák a vádlottakra terhelő tényeket.

A minden releváns körülményre kiterjedő bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság eleget tett a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek, mivel a tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez szükséges valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyíték rendelkezésre áll.

A törvényszék által megállapított történeti tényállás megalapozatlansági okban nem szenved.

Az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja szerint a személyi körülmények körében az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett változásokkal a vádlottak másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozatai alapján a következők szerint egészítette ki:

II. rendű vádlott már nem dolgozik az M.T. Kft-ben.

III. rendű vádlott egyéni vállalkozása megszűnt. Jelenleg nincs munkahelye, édesanyja hagyatékából él.

IV. rendű vádlott munkahelye megváltozott, a Sz. céghez került.

A fentiek kiegészítéssel az elsőfokon eljáró törvényszék által megállapított tényállás minden tekintetben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, így megalapozott és a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A bizonyítékok mérlegelését a bíróságnak az indokolási kötelezettség teljesítésével kell elvégezni, mert az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak tartott.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő részletességgel számot adott, indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Nyomon követhetően és ellenőrizhető módon megindokolta, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el, azokról milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak.

Megfelelő érveléssel vetette el a vádlottak védekezését és kellő indokát adta, hogy tagadásukkal szemben miért alapozta a tényállást a korrekt (a Be. 82. § (1) b/ pontja szerinti önvádra kötelezés tilalmára is kiterjedő) figyelmeztetés ismeretében tett, a tárgyaláson fenntartott tanúvallomásokra. A tanúk előadása következetes volt, amikor a nyomozati kihallgatásuk alkalmával tett frissebb és részletesebb nyilatkozatukat annak lényegét tekintve változtatás nélkül vállalták.

Ezek hitelét nem rontotta le a védők által hivatkozott D.M.B.Z. tanú előadása, aki az autósiskola működésével, a vizsgáztatás rendjével és gyakorlatával kapcsolatosan általánosságban nyilatkozott, s nem bírt tudomással a konkrét vádbeli cselekvőseget illetően.

A korrupciós ügyekben nem szokatlan, hogy kevés bizonyíték áll rendelkezésre.

A jelen ügyben a négy szemközt elhangzott beszélgetések tartalmára nézve egy-egy tanú állításával szemben állt terhelti tagadás, ami önmagában bűnösséget megalapozó tényállás megállapításához nem volna elegendő. Elmellőzhetetlen jelentősége volt azonban annak, hogy a tanúk a lehetséges következmények ismeretében is következetesen fenntartották önmagukra terhelő állításukat, másrészt olyan személyek nyilatkoztak egyezően, akik egymást nem ismerve állították ugyanazt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal összhangban, a logika szabályainak és hétköznapi gondolkodásnak megfelelő következtetésre jutott, amikor a vádlottak bűnösségét megállapította. Eltérő tényállás megállapítására, hatályon kívül helyezésre így nem volt indok.

A vádlottak és védők felmentésre irányuló fellebbezései az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének olyan kritikái, amelyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését és a terheltek védekezésének elfogadását célozzák. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ezek a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott történeti tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és az azonos büntetés tétellel fenyegetett cselekményeknél a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezés figyelembevételével helytállóan alkalmazta az elbíráláskor hatályos Btk. rendelkezéseit.

Az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett I. rendű és II. rendű vádlottak cselekményeinek minősítésével, annak megfelelően, hogy az előny kérése vagy elfogadása hivatalos személyre tekintettel történt-e. A pénz továbbadásának igazolhatósága nem befolyásolja a minősítést, a befolyással üzérkedés egyfajta megtévesztés, amelynél nyilvánvaló, hogy nem kerülnek elő az előny potenciális címzettjei, a pénzt esetleg átvevő vizsgabiztosok.

III. rendű és IV. rendű vádlottaknál, akiknél hivatalos személyre tekintettel a vagyoni előny kérése, illetve elfogadása történt, de a pénz átadása - a III/b pontot kivéve, ahol visszaadásra került, - nem nyert igazolást, a másodfokú bíróság nem osztotta a törvényszéknek az üzletszerű elkövetésre vonatkozó álláspontját.

Az üzletszerűen elkövetett bűncselekményekről szóló 37/2007. BK vélemény szerint a rendszeres haszonszerzésre irányuló törekvés az elkövető olyan célja, amely vagy a büntetőjogi felelősségre vonás, vagy a megvalósult bűncselekmény súlyosabb minősítésének a feltétele. Amikor a törvény az üzletszerű elkövetést a bűncselekmény minősített eseteként szabályozza, a már megvalósult bűncselekmény elkövetéséhez többletként olyan alanyi ismerv is társul, amely súlyosabb megítélést von maga után. Az üzletszerű elkövetés ezekben az esetekben a fokozott társadalomra veszélyességet fejezi ki, s hatásában ugyanolyan, mint az egyéb minősítő körülmények. Egyszeri elkövetés esetén is meg lehet állapítani az üzletszerűséget, amennyiben fennáll a rendszeres haszonszerzésre törekvés.

III. rendű és IV. rendű vádlottak esetében az üzletszerűség feltételeinek a fennállására nem lehet következtetni. Azonos bűncselekményekből III. rendű vádlott hármat, IV. rendű vádlott kettőt követett el, s bár elvileg egyetlen cselekmény végrehajtása kapcsán is megállapítható az üzletszerűség, ha ahhoz többletként alanyi ismerv társul -, esetükben a rendszeres haszonszerzésre irányuló törekvés nem nyilvánvaló. Életvezetésük, anyagi helyzetük a cselekmények ismétlődése ellenére sem utalnak egyértelműen arra, hogy a bűncselekmények elkövetésére, bűnözői életmódra rendezkedtek volna be avagy a bűncselekmény elkövetését legalábbis kiegészítő jövedelemnek, illetőleg vagyonforrásnak tekintették. Ezért a másodfokú bíróság náluk valamennyi cselekménynél mellőzte az üzletszerű elkövetésre [Btk. 459.§ 28./ pontja, Btk. 299.§ (2) bek. c/ pontja] történt hivatkozást, ekként III. rendű vádlott cselekményeit három rendbeli [két esetben a 2012. évi C. törvény 299. § (1) bek. I. fordulatába, egy esetben a 299. § (1) bek. II. fordulatába ütköző, s mindhárom esetben a (2) bek. a/ pontja szerint minősülő] befolyással üzérkedés büntették, IV. rendű vádlott cselekvőségét pedig két rendbeli [a 2012. évi C. törvény 299. § (1) bek. I. fordulatába ütköző, de a (2) bek. a/ pontja szerint minősülő] befolyással üzérkedés büntették minősítette.

Az elsőfokú bíróság maradéktalanul felsorolta a büntetés kiszabása során figyelembe veendő bűnösségi tényezőket.

A törvényszék mind a négy vádlottnál a javukra mutató nyomatékos enyhítő körülmények figyelembevételével helyesen szabott ki az enyhítő rendelkezés [Btk. 82.§ (2) bek. c/ pontja] alkalmazásával - IV. rendű vádlott esetében azt kimerítve - a büntetési tétel minimumánál alacsonyabb tartamú, mértékében kellően differenciált tartamú szabadságvesztést. Abban sem tévedett, hogy lehetőséget látott a börtönbüntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére, s a próbaidő tartamát is mindegyik vádlottnál helyesen határozta meg.

Az ítéletábra osztotta a törvényszéknek az előzetes mentesítés kérdésében elfoglalt álláspontját is.

A másodfokú eljárásban II. rendű és IV. rendű vádlottak védői terjesztettek elő indítványt az előzetes mentesítés engedélyezése iránt.

A másodfokú bíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozat [51] bekezdésében foglaltak szem előtt tartásával eleget tett azon alkotmányos követelménynek, miszerint erre irányuló kifejezett kérelem nélkül - tehát az I. és III. rendű vádlottak esetében is - hivatalból megvizsgálta az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét. A fenti határozat [27] bekezdése értelmében a mentesítés olyan jogkövetkezményekre terjed ki, amelyeket jogszabály fűz az elítéléshez. Beálltát követően a rehabilitált személyt ebben a körben büntetlen előéletűnek kell tekinteni, és nem tartozik számot adni olyan elítéléséről, amelyre nézve mentesítésben részesült. A rehabilitáció azonban nem terjed ki azokra a hátrányos jogkövetkezményekre, amelyeket az újabb bűncselekmények miatti felelősségre vonás esetére a büntető törvény fűz az elítéléshez {lásd: 20/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [34]-[35]}.

Az érdemesség fogalmát, illetőleg annak tartalmát a jogalkotó nem határozta meg, annak valóságos tartalmát a bírói gyakorlat munkálta ki. A BH 1986/92. számon közzétett eseti döntés szerint az

előzetes bírósági mentesítéshez szükséges érdemesség vizsgálatánál különösen az elkövető személyét, életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és motívumait kell értékelni.

A korrupciós bűncselekmény elkövetője általában nem részesíthető előzetes bírósági mentesítésben (BH 1985/224.). A terheltek által elkövetett cselekmények körülményeire figyelemmel, egyiküket sem találta a Btk. 102.§ (1) bekezdése szerinti előzetes mentesítésre érdemesnek.

A foglalkozástól eltiltás alkalmazását I. rendű és II. rendű vádlottak esetében az erről szóló 18/2007. BK véleménnyel összhangban állónak és indokoltnak találta, míg III. rendű és IV. rendű vádlottak tekintetében - a minősítésváltozást is figyelembe véve - az elkövetett cselekménnyel arányban nem álló és egzisztenciájukat is fenyegető joghátránynak tekintette, ezért ez utóbbiak gépjármű-oktatói foglalkozástól eltiltását mellőzte.

A törvény kötelező rendelkezésének szerzett érvényt az elsőfokú bíróság, amikor a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt határozott tartamú szabadságvesztésre ítélt és megfelelő jövedelemmel, vagyonnal rendelkező vádlottakkal szemben pénzbüntetést is kiszabott. Ennek feltételei I. rendű, II. rendű és III. rendű esetében helytállóak. IV. rendű vádlott azonban jelenleg sem megfelelő keresettel, sem vagyonnal nem rendelkezik, ekként nála a pénzbüntetés alkalmazásának törvényi feltételei hiányoznak, ezért esetében a pénzbüntetés kiszabását a másodfokú bíróság mellőzte.

Ugyancsak mérlegelést nem igénylő döntés, hogy a vagyoni előny tárgyát vagyonek Kobzás keretében [Btk. 74. § (1) bekezdés f/ ponja] kell elvonni. Ekként az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott vagyonek Kobzást I. rendű és II. rendű vádlottaknál, amely mértékének meghatározása is törvényes.

I. rendű, II. rendű vádlottak esetében az elsőfokú bíróság által meghatározott joghátrány az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával, valamint az elkövetők személyében rejlő társadalomra való veszélyességgel arányban áll és megfelelően szolgálja a büntetés célját. Ekként a felmentésért benyújtott perorvoslat keretében az enyhítés lehetőségét vizsgálva egyiküknél sem látott indokot a másodfokú bíróság büntetésük mérséklésére.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet III. rendű és IV. rendű vádlottaknál a minősítés tekintetében és a büntetés kiszabása körében [a Be. 372. § (1) bekezdése alapján] a fentiek szerint megváltoztatta, e vádlottak tekintetében a határozat járulékos rendelkezéseit, valamint I. rendű vádlott neve I. rendű és II. rendű vádlott neve II. rendű vádlottakat érintően a törvényszék határozatát változtatás nélkül [a Be. 371.§ (1) bekezdése szerint] helybenhagyta.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2015. november hó 12. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s. k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s. k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2014. október hó 21. napján kelt 28.B.455/2013/33. számú ítélete I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.408/2014/10. számú ítéletével 2015. november hó 12. napján jogerőre emelkedett és - a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2015. november hó 12. napján

. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke